

РЕШЕНИЕ

№ 5883

гр. София, 02.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 79 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и първи март през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Цв. М.

при участието на секретаря Т. Ц.
като разгледа докладваното от Цв. М. Гражданско дело № 20231110162133
по описа за 2023 година

Предявен е осъдителен иск с правно основание чл. 411, ал. 1 КЗ за заплащане на сумата от 2 200,78 лв., представляваща непогасена част от регресно вземане за платено застрахователно обезщетение по имуществена застраховка „Каско +“ за причинени вреди по л. а. „Ауди А 5“, с рег. №, вследствие на ПТП от 17.07.2023 г., в т. ч. и ликвидационни разноски за определяне на обезщетението в размер на 15,00 лв., ведно със законната лихва от датата на подаване на исковата молба – 13.11.2023 г. до окончателното плащане.

Ищецът „....“ твърди, че в срока на застрахователно покритие по договор за имуществена застраховка „Каско +“ – на 17.07.2023 г., около 18:10 часа, в гр. Пловдив, е настъпило застрахователно събитие – ПТП, вследствие на което са причинени вреди на застрахования при него л. а. „Ауди А 5“, с рег. №, Поддържа, че ответникът е застраховател по валидна задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на другия участвал в него л. а. „Рено Сценик“ с рег. №, Сочи, че събитието е настъпило поради виновното и противоправно поведение на водача на застрахования при ответника автомобил – Е. А., която не спира на знак „Стоп“ и засича другия автомобил, вследствие на което му нанася материални вреди – предна броня, десен фар, калник преден десен, преден капак, решетка предна броня, капак дюза десен фар, лята джанта предна дясна, водач десен фар, долна основа десен фар, конзола предна броня дясна, подкалник преден десен, конзола калник преден десен, дюза чистачки фар десен и др. Заявява, че за реализиране на процесното ПТП е съставен двустранен констативен протокол за ПТП от 17.07.2023 г., в който Е. А. е признала вината си, като във връзка с него е образувана щета № 44011512304694, извършен е оглед и е съставен опис на вредите. Сочи, че стойността на ремонта възлиза на 4 386,55 лв., за която сума е издадена фактура № 10000006290/22.08.2023 г., като в този размер на 28.08.2023 г., в качеството си на застраховател по застраховка „Каско +“, е изплатил застрахователно обезщетение в полза на извършилия ремонта сервиз –, като е сторил и ликвидационни разноски за определяне на обезщетението в размер на 15,00 лв., поради което на основание чл. 411, ал. 1 КЗ встъпва в правата на застрахования срещу причинителя на вредата. Допълва, че ответникът е поканен да заплати процесната сума от общо 4 401,55 лв., като с кредитен превод от 17.10.2023 г. той е извършил частично

плащане от 2 200,77 лв., поради което непогасена е останала разликата от 2 200,78 лв. Претендира и разноски.

В срока по чл. 131, ал. 1 ГПК ответникът е подал отговор на исковата молба, с който оспорва исковете. Не оспорва наличието на застрахователно правоотношение по застраховка „Каско +“ между ищеца и собственика на л. а. „Ауди А 5“, с рег. №, както и качеството си на застраховател по застраховка „Гражданска отговорност“ по отношение на л. а. „Рено Сценик“ с рег. №; Оспорва настъпването на процесното ПТП, както твърдения от ищеца механизъм, по който е станало това, и при посочените от него участници. Сочи, че извършеното от него плащане на сумата от 2 200,77 лв. съответства на действителния размер на щетата, поради което претенцията на ищеца следва да се счита за изцяло удовлетворена. Оспорва доказателствената стойност на представения протокол за ПТП от 17.07.2023 г., твърдейки наличието на поправки в него, както и неяснота относно начина на настъпване на процесното ПТП. Оспорва причинната връзка между него и вредите. Навежда довод за съпричиняване от страна на водача на застрахования при ищеца автомобил поради допуснато нарушение на чл. 20 и чл. 21, ал. 1 ЗДвП, тъй като не е контролирал непрекъснато превозното средство, което управлява, а освен това е надвишил максимално разрешената скорост за движение, оценявайки приноса му на 50 %. Оспорва застрахованият при него водач да не е спрял на знак „Стоп“, тъй като такъв знак липсва в района на пътния участък, където е станало процесното ПТП, доколкото такъв факт не е отразен в протокола за ПТП. Счита, че водачът на л. а. „Ауди А 5“, с рег. № е отнел предимство на дясностоящия спрямо него друг автомобил. Твърди, че към момента на навлизане на застрахования при него автомобил на главния път разстоянието между него и другия автомобил е било значително, поддържайки, че това е станало плавно, като същият се е огледал, подал е светлинен сигнал, когато другият водач не е изчакал преминаването му по главния път, допускайки по този начин нарушение на чл. 25 ЗДвП. Оспорва иска и по размер. С тези съображения отправя искане за отхвърляне на предявения иск. Претендира и разноски.

Съдът, като съобрази доводите на страните и събраните по делото доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, съгласно правилата на чл. 235, ал. 2 ГПК, намира за установено следното от фактическа и правна страна:

По иск с правно основание чл. 411, ал. 1 КЗ.

Съгласно разпоредбата на чл. 411, ал. 1 КЗ в случаите, когато причинителят на вредата има сключена застраховка „Гражданска отговорност“, застрахователят по имуществена застраховка встъпва в правата на застрахования срещу причинителя на вредата или неговия застраховател по застраховка „Гражданска отговорност“ до размера на платеното обезщетение и обичайните разноски за неговото определяне. За възникване на регресното вземане е необходимо да се установи наличието на следните материални предпоставки: 1. действително застрахователно правоотношение между увредения и ищеца; 2. за увредения да е възникнало право на вземане на извъндоговорно основание срещу причинителя на вредата – арг. чл. 45, ал. 1 ЗЗД, т. е. вредите да са причинени от делинквента чрез неговото виновно и противоправно поведение; 3. застрахователят по имуществено застраховане да е изплатил застрахователно обезщетение за настъпилото увреждане на застрахованата вещ в размер на действителните вреди /в т. ч. и основанието за отремонтване на увредения автомобил в официален сервиз на марката в случай, че твърди това, т. е. срокът на гаранционната му поддръжка/; 4. наличие на действително застрахователно правоотношение между делинквента и ответника по застраховка „Гражданска отговорност“.

С определение от 12.01.2024 г. съдът е отделил за безспорни и ненуждаещи се от доказване между страните следните обстоятелства: че към 17.07.2023 г. по отношение на л. а. „Ауди А 5“, с рег. № е била налице застраховка „Каско +“ при ищеца, а по отношение на л. а. „Рено“, с рег. №; е била налице застраховка „Гражданска отговорност“ при

ответника. Не се спори още, че в изпълнение на договорното си задължение ищецът е заплатил застрахователно обезщетение в размер на 4 386,55 лв. в полза на извършилия ремонта сервиз –, като и че е сторил ликвидационни разноски за определяне на обезщетението в размер на 15,00 лв., а от страна на ответника му е възстановена сумата от 2 200,77 лв.

В случая, въз основа на двустранния констативен протокол за ПТП от 17.07.2023 г., уведомлението за щета при, показанията на разпитаните по делегация пред РС – Пловдив свидетели С. В. Б. и Е. Маринова А., както и заключението на вещото лице по съдебно-автотехническата експертиза съдът приема, че процесното ПТП е настъпило по следния механизъм: на 17.07.2023 г., около 18:10 часа, в гр. Пловдив, водачът на л. а. „Рено Сценик“, с рег. №, предприема маневра за заявой надясно, при което при опит за включване в най-лявата пътна лента на не пропуска и реализира съприкосновение с движещия се по нея л. а. „Ауди А 5“, с рег. №, вследствие на което му нанася материални вреди в предната дясна част. Действително, двустранният констативен протокол за ПТП няма характер на официален документ по смисъла на чл. 179, ал. 1 ГПК, поради което не се ползва с обвързваща съда материална доказателствена сила относно отразения в него механизъм. Той се съставя от водачите на МПС и съдържа съгласувани изявления за знание за настъпили факти и обстоятелства, като тяхното съответствие с действителното фактическо положение подлежи на доказване на общо основание. Ето защо, съдът анализира удостоверените в схемата към протокола за ПТП обстоятелства относно механизма на настъпване на произшествието във връзка с останалите доказателства по делото – уведомлението за щета при, показанията на двамата свидетели, които непосредствено са възприели фактите, за които разказват, доколкото са били водачи на участвалите в ПТП-то автомобили, както и заключението по съдебно-автотехническата експертиза. Пред застрахователя – ищец застрахованото лице е заявило, че по време на движение по главен път водачът на другия автомобил не е спазил пътен знак, отнемайки му предимство, при което между тях е настъпил удар. В качеството си на свидетел С. Б. също потвърждава, че по време на движение в крайна лява лента е бил ударен от навлизащия вдясно на него друг автомобил, който е излязъл от перпендикулярна уличка от дясната му страна. Изрично свидетелят заявява, че се е движил с около 30-40 км./ч., но не е имал възможност да предотврати удара, тъй като другият автомобил е навлязъл в пътната му лента внезапно. В показанията си свидетелката Е. А. също заявява, че при включване по е предприела маневра по навлизане от крайна дясна в крайна лява лента за движение, където е била ударена от друг автомобил, който според нея се е движил по главен път с предимство. В случая, анализирайки така обсъдените свидетелски показания, съдът намира, че същите установяват поведението на водача на л. а. „Рено Сценик“, с рег. №, именно по начина, отразен в схемата към двустранния констативен протокол за ПТП от 17.07.2023 г., в който двамата водачи са удостоверили по идентичен начин своето поведение, посоката си на движение, броят на пътните ленти, както и мястото на съприкосновение между управляваните от всеки един от тях автомобили. Нещо повече, при така установения механизъм е изготвено и заключението на вещото лице по съдебно-автотехническата експертиза, което е достигнало до идентичен извод относно конкретните обстоятелства, при които се е осъществило процесното ПТП. Съдът намира, че последното е настъпило поради виновното и противоправно поведение на водача на застрахования при ответника автомобил – Е. А., като за да достигне до този извод от една страна взима предвид нейните собствени показания като свидетел по делото, които безспорно установяват, че при извършване на маневра за завой надясно не се е съобразила с пътен знак „Б-2“, предприемайки маневра за включване в главния път, където след последователна смяна на пътните ленти не е пропуснала вече движещия се в крайна лява такава друг автомобил, вследствие на което между тях е настъпило съприкосновение. В случая, оспорването на ответника, че такава вертикална маркировка - пътен знак „Б-2“, не е имало, тъй като липсва такова отбелязване в

констативния протокол за ПТП, съдът приема, че се опровергава от показанията на собствения му свидетел. Също така в тази насока са и показанията на свидетеля С. Б., който изрично заявява, че при движение по пътя с предимство е бил засечен от включващия се отдясно и пресичащи лентата му за движение друг автомобил. От друга страна съдът взима предвид и изводите на експерта по съдебно-автотехническата експертиза, който е приел, че от техническа гледна точка причина за настъпване на процесното ПТП е именно поведението на водача на л. а. „Рено Сценик“, с рег. №; който е предприел маневра за завой надясно, без да изчака преминаването на идващия от ляво в същия момент водач на л. а. „Ауди А 5“, с рег. №, като при изслушването си в откритото съдебно заседание на 21.03.2024 г. експертът е потвърдил този свой извод, приемайки, че настъпването на процесното ПТП е било непредотвратимо за водача С. Б.. В случая, така установеното поведение на водача на л. а. „Рено Сценик“, с рег. №; несъмнено представлява нарушение на чл. 50, ал. 1 ЗДвП, тъй като не е пропуснал движещия се по път с предимство л. а. „Ауди А 5“, с рег. №, предприемайки маневра за навлизане в него, без да пропусне вече движещия се там друг такъв, което съдът възприема като единствената техническа причина за настъпване на процесното ПТП. Нещо повече, непосредствено след включването си по пътя с предимство, Е. А. е допуснала нарушение и на чл. 25, ал. 2, изр. 1 ЗДвП, доколкото по делото безспорно се установява, че преди съприкосновението със застрахования при ищеца автомобил, тя е осъществила маневра, изразяваща се в последователно преминаване от крайна дясна в крайна лява лента за движение, където не е пропуснала вече движещия се по нея л. а. „Ауди А 5“, с рег. №, Съдът намира, че не се доказва с поведението си водачът на застрахования при ищеца автомобил също да е допринесъл за настъпване на процесното ПТП, допускайки твърдяното нарушение по чл. 20 и чл. 21, ал. 1 ЗДвП, тъй като нито се установява С. Б. да не е контролирал непрекъснато управляваното от него превозно средство, нито, че същият се е движил със скорост, която надвишава максимално установената такава за този пътен участък. Изрично в показанията си той заявява, че при липсата на подаден светлинен сигнал другият водач е навлязъл в лентата му за движение, още повече, че според него видимостта му е била ограничена от намиращ се в средната лента за движение друг автомобил. Отделно от посоченото, по делото не се установява водачът на л. а. „Ауди А 5“, с рег. № да се е движил с несъобразена с пътните условия и интензитета на движение скорост, поставяйки се по този начин в невъзможност да предотврати настъпването на съприкосновение с навлизащия отдясно в лентата му за движение друг автомобил. Изрично свидетелят Б. е посочил, че скоростта на движение на управлявания от него автомобил към момента на настъпване на процесното ПТП е била около 30-40 км/ч., която съгласно чл. 21, ал. 1 ЗДвП се явява допустима скорост при движение на пътно превозно средство от категория „В“ в рамките на населено място. Това негово твърдение не се опровергава от други доказателства по делото, като съдът не кредитира показанията на свидетел А. в тази им част, доколкото анализ на твърденията относно скоростта на движещите се автомобили е извършен и в приетото и не оспорено от страните заключение на вещо лице, според което по деформациите на л. а. „Ауди А5“ може да се определи, че скоростта му в момента на първоначалното съприкосновение е била не повече от 25-30 км/ч, което изцяло кореспондира с показанията на свидетел Б.. На следващо място, съдът намира, че не се установява и твърдяното нарушение от негова страна на чл. 25 ЗДвП, тъй като спрямо застрахования при ищеца водач тази хипотеза изобщо не е приложима, доколкото при положение, че се е движил по пътя с предимство и вече е заел своето място в крайната лява лента за движение, за него изобщо не е имало задължение да изчака навлизането на идващия отдясно друг автомобил, още повече, че движението е било интензивно, поради което няма данни той изобщо да го е възприел непосредствено преди удара между тях в лентата му за движение. Нещо повече, изрично вещото лице по съдебно-автотехническата експертиза заявява, че видимост за него е възникнала едва при навлизането в крайната лява лента от страна на л. а. „Рено Сценик“, с рег. №; както и, че

въпреки по-голямата опасна зона, за него то е било непредотвратимо. От събраните по делото доказателства не се установява какво е било разстоянието между двете превозни средства в момента на възникване на опасността, а с оглед заключението по съдебно-автотехническата експертиза именно това обстоятелство е от значение, за да се направи такъв извод. Нещо повече, както се посочи по-горе, такава възможност е съществувала за водача на л. а. „Рено Сценик“, с рег. №, който е предприел маневра за завои надясно и включване в крайна лява лента на движение, без да изчака идващия отляво и намиращ се в нея л. а. „Ауди А 5“, с рег. №

Следва да се отбележи още, че допълнителен аргумент в подкрепа на възприетия по-горе извод относно изключителната вина на застрахователя при ответника водач на л. а. „Рено Сценик“, с рег. №; за настъпване на процесното ПТП е и фактът, че водачът му Е. А. е потвърдила това обстоятелство, подписвайки се в протокола за ПТП от 17.07.2023 г.

Съобразно установената практика по доказателствената тежест на възражението за съпричиняване на вредоносния резултат от страна на пострадалото лице /Решение № 27 от 15.04.2015 г. по т. д. № 457/2014 г. на ВКС, II ТО; Решение № 205 от 30.03.2015 г. по т. д. № 2976/2013 г. на ВКС, II ТО и др./ съдът намира, че ответникът не е опровергал така приетия за установен по-горе механизъм на настъпване на процесното ПТП от 17.07.2023 г., а той изключва участието на поведението на водача С. Б. в причиняването на удара. Предвид изложеното и при съвкупна преценка на обсъдените по-горе писмени и гласни доказателства, както и заключението на вещото лице по съдебно-автотехническата експертиза съдът прие, че процесното ПТП е настъпило изключително и само поради виновното и противоправно поведение на водача на застрахователя при ответника автомобил. Вината се предполага – арг. чл. 45, ал. 2 ЗЗД, като тази презумпция не бе опровергана в настоящото производство чрез обратно доказване от ответника.

Между страните не се спори, че ищецът „....“ е изплатил застрахователно обезщетение в размер на 4 386,55 лв. в полза на извършилия ремонта сервиз –, като е сторил и ликвидационни разноси за определяне на обезщетението в размер на 15,00 лв.

Следователно, налице е основание за възникване на регресно вземане. За отговор на въпроса в какъв размер е възникнало то, съдът съобразява съдебната практика, постановена от ВКС при действието на отменения КЗ, но актуална и при действащия такъв, съгласно която при съдебно предявена претенция съдът следва да определи застрахователното обезщетение по действителната стойност на вредата към момента на настъпване на застрахователното събитие съгласно чл. 208, ал. 3 КЗ (отм.), като ползва заключение на вещо лице, без да е обвързан при кредитирането му да проверява дали не се надвишават минималните размери по Методиката (в този смисъл са Решение № 165 от 24.10.2013 г. по т. д. № 469/2012 г. на ВКС, II ТО; Решение № 52 от 08.07.2010 г. по т. д. № 652/2009 г. на ВКС, I ТО; Решение № 109 от 14.11.2011 г. по т. д. № 870/2010 г. на ВКС, I ТО; Решение № 52 от 08.07.2010 г. по т. д. № 652/2009 г. на ВКС, I ТО).

Съгласно заключението на вещото лице по съдебно-автотехническата експертиза, което като компетентно и обективно изготвено от специалист в съответната област съдът кредитира, се установява, че всички щети по л. а. „Ауди А 5“, с рег. №, отразени в описа на застрахователя – ищец, се намират в пряка и непосредствена причинно-следствена връзка с процесното ПТП от 17.07.2023 г., настъпило в гр. Пловдив, като необходимата стойност за възстановяване на същите, изчислена на база на средни пазарни цени към датата на ПТП-то, възлиза на 5 102,18 лв., която съдът приема, че отразява действителния размер на щетата. На основание чл. 411, ал. 1, изр. 1 КЗ ищецът има право да получи и направените обичайни разходи във връзка с щетата. Съдът приема, че сумата от 15,00 лв. съставлява обичаен разход за приключване на застрахователната щета по смисъла на чл. 411, ал. 1 КЗ, поради което тя следва да се включи в общия размер на дължимата от ответника сума. Така общият размер на дълга възлиза на 5 117,18 лв. Не е спорно и че с платежно нареждане от

17.10.2023 г. ответникът е възстановил на ищеца сума в размер на 2 200,77 лв., поради което непогасена е останала разликата от 2 916,41 лв., т. е. повече от претендирания от ищеца размер от 2 200,78 лв. Ето защо, предявеният иск с правно основание чл. 411, ал. 1 КЗ за заплащане на същата е основателен и следва да се уважи изцяло.

Посочената сума следва да бъде присъдена, ведно със законната лихва от датата на подаване на исковата молба – 13.11.2023 г. до окончателното плащане.

По отговорността за разноските.

При този изход на спора – цялостна основателност на предявения иск, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК в полза на ищеца следва да се присъдят сторените по делото разноски в общ размер на 838,04 лв., от които: 88,04 лв. – платена държавна такса, 200 лв. – депозит за САТЕ, 30 лв. – депозит за свидетел и 520 лв. с ДДС – адвокатско възнаграждение, чието реално заплащане съдът прие за доказано с оглед представените фактура от 02.11.2023 г. и платежно нареждане от 08.11.2023 г. (л. 9-10 от делото). С оглед изхода на спора, в полза на ответника не следва да се присъждат разноски с настоящия съдебен акт.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА, ЕИК със седалище и адрес на управление: г....., да заплати на „..... ЕИК, със седалище и адрес на управление:, на основание чл. 411, ал. 1 КЗ, сумата от **2 200,78 лв.**, представляваща непогасена част от регресно вземане за платено застрахователно обезщетение по имуществена застраховка „Каско +“ за причинени вреди по л. а. „Ауди А 5“, с рег. №, вследствие на ПТП от 17.07.2023 г., в т. ч. и ликвидационни разноски за определяне на обезщетението в размер на 15,00 лв., ведно със законната лихва от датата на подаване на исковата молба – 13.11.2023 г. до окончателното плащане.

ОСЪЖДА, ЕИК със седалище и адрес на управление: г....., да заплати на „..... ЕИК, със седалище и адрес на управление:, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК, сумата от **838,04 лв.**, представляваща разноски по делото.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчване на препис на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____